

Ηλικιακή Ομάδα	Φύλο	Αριθμός θανάτων	1997		2014	
			Σταθμισμένο ποσοστό θανάτων (/100,000)	Αριθμός θανάτων	Σταθμισμένο ποσοστό θανάτων (/100,000)	Αριθμός θανάτων
15-19	A	122	18.6	92	12.1	5.3
	Γ	33	5.3	38		20.6
20-24	A	295	42.8	174		7.2
	Γ	60	9.0	58		19.4
25-29	A	294	40.5	56		6.5
	Γ	59	8.1	230		26.8
30-34	A	246	34.6	63		7.4
	Γ	56	7.8	193		24.8
35-39	A	215	29.2	72		9.2
	Γ	64	8.6	247		29.9
40-44	A	216	31.5	69		8.2
	Γ	58	8.4	192		25.1
45-49	A	153	23.5	63		8.1
	Γ	45	7.0	225		29.2
50-54	A	141	25.3	68		8.6
	Γ	51	9.5	179		25.4
55-59	A	98	22.5	55		7.6
	Γ	32	7.6	132		21.2
60-64	A	80	22.1	39		6.1
	Γ	24	6.6	91		16.4
56-59	A	77	22.8	35		6.2
	Γ	25	7.1	65		16.2
70-74	A	69	24.5	28		6.7
	Γ	22	6.7	59		20.4
75-79	A	131	31.6	11		3.4
	Γ	41	7.0	42		21.4
80-84	A	-	-	15		5.9
	Γ	-	-	62		37.6
85+	A	-	-	19		6.5
	Γ	-	-	2,160		18.5
Σύνολο		A	2,146	23.3	704	6.0
		Γ	577	6.2		

Γιατί αυτοκτονούν οι ηλικιωμένοι

και πώς η αγάπη της οικογένειας και η δραστηριότητα μπορούν να αλλάξουν τη ζωή τους

Tην παραμονή των Χριστουγέννων του 2015, σε μια μονάδα φροντίδας ατόμων που πάσχουν από άνοια, στα πράστια του Σίδνεϊ, η 93χρονη μπρέρα του Steve Atkins αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να φύγει από τη ζωή. Ο γιος της ήταν είχε πει ότι δεν θα περάσει την ημέρα των Χριστουγέννων μαζί της. Δεν ήταν η πρώτη της απόπειρα, ούτε έγινε χωρίς προειδοποίηση. Ο γιος της πλικιωμένης γυναίκας, μιλώντας στον δημοσιογράφο του ABC News, Paul Donoughue, ανέφερε: «Όταν ο γιατρός της ήταν είπε ότι θα πρέπει να συνεχίσει τη ζωή της σε κάποιο ίδρυμα, αμέσως είπε «εγώ θα αυτοκτονήσω». Η Μόνα Ατκίνς πάσχει από δύο διαφορετικά είδη άνοιας και διπολική διαταραχή, η οποία δεν είχε διαγνωστεί για μεγάλο μέρος της ζωής της. Πέρασε περίπου δύο εβδομάδες στο νοσοκομείο μετά την απόπειρα αυτοκτονίας. Στα μέσα του 20ου αιώνα, καθώς οι συντάξεις έγιναν κοινός τόπος και το βιοτικό επίπεδο βελτιώθηκε, το ποσοστό των αυτοκτονιών μεταξύ των πλικιωμένων άρχισε σταδιακά να μειώνεται. Ωστόσο, τα τελευταία 15 χρόνια η αύξηση που καταγράφεται

είναι ανησυχητική. Το 2013, οι άνδρες πλικίας 85 ετών και άνω είχαν το υψηλότερο ποσοστό αυτοκτονιών από κάθε άλλη πλικιακή ομάδα στην Αυστραλία, σύμφωνα με τα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας (ABS). Κατά το ίδιο έτος, στην πληθυσμιακή ομάδα των ατόμων άνω των 65 ετών, ο αριθμός των θανάτων από αυτοχειρία ήταν 396, το 16 τοις εκατό του συνόλου των αυτοκτονιών. Η αυτοκτονία είναι η κύρια αιτία θανάτου για τους άνδρες πλικίας 15-19 ετών, και καταγράφει υψηλά ποσοστά και στα άτομα πλικίας 18-44. Άλλα ποιοι παράγοντες κρύβονται πίσω από το φαινόμενο που το Συμβούλιο για θέματα γήρανσης (COTA) έχει ονομάσει «οι αυτοκτονίες που επιλέγουμε να αγνοούμε»;

«Μια ζωή με πάρα πολλές δυσκολίες»

Τον περασμένο Αύγουστο, στην αίθουσα Jubilee του Κοινοβουλίου της NNO, ο κ Atkins, 67 ετών, διηγήθηκε την ιστορία του σε μια ομάδα γιατρών, ειδικών, πολιτικών και άλλων ενδιαφερομένων. Η αυτοκτονία ήταν συνεχώς παρούσα στη ζωή του. Η πρώτη του εμπειρία ήταν το 1969,

όταν η μπιέρα του προσπάθησε να αυτοκτονήσει μπροστά του. Το 1987, ο γιός του, πριν ακόμη τελειώσει το σχολείο, αποφάσισε πώς δεν θέλει να συνεχίσει να ζει. «Πέρασε τρεις ημέρες στη μονάδα εντατικής θεραπείας και δεν γνωρίζαμε αν θα πεθάνει ή θα μείνει σε κώμα», είπε ο κ Atkins. Λίγα χρόνια αργότερα, ένας φίλος του κυρίου Atkins, ο Martin, ποιποίς, μυθιστοριογράφος και ο γιος δύο διάσημων Αυστραλών συγγραφέων, αποφάσισε να βάλει τέλος στη ζωή του.

Άλλα και ο ίδιος ο κ Atkins μετά από ένα συνδυασμό χρόνιας κόπωσης και ακατάλληλης φαρμακευτικής αγωγής που είχε πάρει για τη θεραπεία της κατάθλιψης του, άρχισε να οκέφτεται ότι ίσως δεν είχε θέση σε αυτόν τον κόσμο. «Υπάρχει μια σειρά από παράγοντες που έχουν ενιοποιηθεί και ευθύνονται για τις αυτοκτονίες των πλικιωμένων», λέει ο εκτελεστικός διευθυντής του Ιδρύματος Lifeline Research Foundation, Alan Woodward. «Φαίνεται πώς ένα από τα βασικά πράγματα που καθορίζουν την ποιότητα ζωής και την ευτυχία των πλικιωμένων είναι οι αντιλήψεις τους γύρω από το ποια θέση έχουν

σε προχωρημένη πλικία μέσα στην κοινωνία ή την οικογένεια τους, πώς αντιμετωπίζει η κοινωνία τα άτομα μεγαλύτερης πλικίας και πόσο πραγματικά συμμετέχουν στην καθημερινή ζωή. «Η κοινωνία μας αντιμετωπίζει τους πλικιωμένους με διαφορετικό τρόπο από ότι σε άλλους πολιτισμούς, λέει ο κ Woodward. Η δική μας εμπειρία δείχνει, ότι σε αντίθεση με πολλά μέρη της Ασίας και της Μέσης Ανατολής, στην Αυστραλία οι περισσότεροι πλικιωμένοι ζουν μόνοι τους και όχι με την οικογένεια των παιδιών τους. Μια πρόσφατη αυστραλιανή μελέτη, με θέμα την αυτοκτονία στους ενήλικες μεγαλύτερης πλικίας, διαπιστώνει ότι «ένας σημαντικός παράγοντας που οδηγεί τους πλικιωμένους στην αυτοκτονία είναι το γεγονός ότι ζουν μόνοι τους».

Η μοναξιά και όχι οι ψυχικές παθήσεις οδηγούν τους πλικιωμένους στην αυτοκτονία

Ο κ Atkins αφηγείται την ιστορία του 85χρονου θείου του. «Πήγε σε έναν οίκο ευηγρίας. Ο θείος μου είχε ζήσει μαζί με τη σύζυγό του για 49 χρόνια.